

N:o 106.

Af herr **O. B. Olsson** i Maglehult, *med förslag till ändring i vissa delar af förordningen angående allmänt kyrkomöte den 16 november 1863.*

Vid nästlidne riksdag väckte jag inom den kammare, jag tillhör, motion angående delvis ändrade grunder för kyrkomötets sammansättning, åsyftande dels en ökning i antalet af lekmännens ombud, dels ökad antal elektorer inom större pastorat vid val af dessa ombud, dels en jemnare och mera naturlig fördelning af valkretsarne för samma val och dels en förenkling af sjelfva sättet för valeus förrättande. Af dessa förslag lyckades endast det sistnämnda, eller om förenkling af valsättet, tillvinna sig Riksdagens bifall, och har sedermera äfven blifvit af kyrkomötet gilladt.

Emellertid kvarstå ännu allt jemt de skäl, som kunna tala för mina öfriga här omnämnda förslag, och af hvilka jag i motionen anförde de viktigaste, ovederlagda och i sin fulla kraft. Till undvikande af onödig vidlyftighet anser jag mig här icke å nyo behöfva framlägga dem, utan hänvisar rörande förslagens enskildheter till den närmare utredning, som jag i min ofvannämnda motion sökt förebringa.

Då jag nu går att å nyo framlägga de vid nästlidne riksdag förfallna förslagen, har jag dertill ytterligare ett skäl, som då ännu icke existerade, eller rättare sagdt, icke i så hög grad som nu gjort sig märkbart. Detta skäl har gifvits af det senast församlade allmänna kyrkomötet. Det sätt, hvarpå det uppfyllt de förväntningar, som vännerna af en sund utveckling och ett sansadt framåtskridande inom den svenska kyrkan billigtvis kunnat ställa på dess verksamhet, har varit sådant, att behovet af de förbättringar, hvilka jag föreslagit, derefter framträder vida starkare och mera trängande än förut. Om detta ömtåliga ämne vill jag här icke närmare yttra mig, helst jag är öfvertygad, att Riksdagens flertal i denna sak torde hysa samma uppfattning som jag.

I de förslag till ökadt antal af kyrkomötets ledamöter och elektorer m. m., som jag sålunda här ånyo framlägger, har endast en föga väsentlig förändring vidtagits. Då fördelningen af lekmannaombud och elektorer är afsedd att bättre än förut lämpas efter folkmängden, torde det vara enligt med god ordning, att hänsyn dervid tages endast till den *kyrkoskrifna* folkmängden. I sak betyder visserligen denna ändring föga eller intet, så länge antalet af dem, som stå utanför svenska kyrkan, är så ringa som nu. Men principiellt kan det icke anses riktigt, att dessa främmande trosbekännare på något sätt tagas med i beräkning, då fråga är om val af svenska kyrkans ombud.

Alltså och med hänvisning i öfrigt till min förra året väckta motion, föreslår jag,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att följande delar af kongl. förordningen af den 16 november 1863 rörande allmänt kyrkomöte måtte erhålla ungefärligen följande lydelse:

§ 2. Svenska kyrkans ombud skola vara samtliga biskopar i stiften — — — — —
— — — — — Stockholms stad: så ock fyratiofem af lekmännen valda ombud, fördelade på sätt § 5 mom. 3 utvisar. Cheferna för — — — — —
— — — — — i beslutet.

§ 5. Mom. 1. Inom hvarje pastorat — — — — —
— — — — — en elektor och derutöfver, efter kyrkoskrifna folkmängden, en för hvarje fullt tal af femtusen. Om kallelse — — — — —
— — — — — är stadgad.

Mom. 2. Med iakttagande — — — — —
— — — — — det stift eller valdistrikt, hvarigenom moderkyrkan — — — — — om gemensamt elektorsval sig förena.

Mom. 3. Vid val af lekmännens ombud utgöra Stockholms stad och Visby stift hvardera ett, Hernösands stift fyra, Lunds och Göteborgs stift hvardera tre, och de öfriga stiften hvardera två valdistrikt. De särskilda valdistrikten inom stiften ordnas, så vidt skän, efter län och landskap och bestämmas till sitt omfång af Konungen. Af dessa valdistrikt väljer, hvart efter kyrkoskrifna folkmängden inom sitt om-

råde, det folkrikaste tre ombud, femton med större folkmängd hvardera två ombud, och tolf med mindre folkmängd hvardera ett ombud.

Om remiss till lagutskottet anhålles, och torde utskottet ombesörja den närmare formuleringen af de föreslagna ändringarne, som till äfven- tyrs kan finnas vara af nöden.

Stockholm den 27 januari 1894.

O. B. Olsson,

från Kristianstads län.

N:o 107.

Af herr **A. Hedin**, om *ändring af 7 kap. 3 § strafflagen.*

I nämnda lagrum talas om »kramlåda eller annan dylik bod». En sådan användning i en strafflagstext af ordet »kramlåda» synes gifva vid handen, att det allmänna föreställningssättet vid detsamma fäster en åtminstone någorlunda bestämd betydelse. Så är dock, åtminstone numera, ingalunda förhållandet; och det torde ej på länge hafva varit fallet, kanske ej ens när strafflagen skrefs. I sjelfva verket har ordet »kramlåda» för länge sedan så fullständigt försvunnit ur det vanliga språkbruket, att man näppeligen någonsin hör det, utom vid tillämpning af anförda lagrum eller vid tvist om dess rätta mening. Det torde därför ej gerna kunna bestridas, att ett sådant uttryck, använt i en lagtext, som ej förklarar dess betydelse, är i hög grad olämpligt.

Det är också för Riksdagen väl bekant, att rätta betydelsen af uttrycket »kramlåda eller annan dylik bod» är föremål för mycken ovisshet. Ett nytt exempel härpå är anledningen till denna motion.